

Co dnes odděluje tak mnoho lidí od Světla?

Jako hluboká noc spočívá jemnohmotná temnota nad touto zemí! Již velmi dlouho. Drží zemi v dusivém sevření, tak těsně a pevně, že každý stoupající světlý cit se podobá plameni, který bez kyslíku ztrácí sílu a rychle pohasíná zhroucen sám v sobě. Strašný je tento jemnohmotný stav, který se právě nyní projevuje ve svém nejhorším účinku. Kdo by tyto události směl spatřit jen na pět vteřin, tomu by zděšení vzalo veškerou naději na záchranu! —

A toto všechno je způsobeno vinou lidí samotných. Vinou sklonu k nízkému. Největším nepřítelem bylo si lidstvo při tom samo. Dokonce ještě i těm nemnohým, kteří opět vážně usilují k výšinám, hrozí nebezpečí, že budou **spolustrženi** do hlubin, k nimž ostatní nyní spějí s příšernou rychlostí.

Je to jako obejmutí, za kterým bezpodmínečně následuje smrtelné vysávání. Vstřebávání do dusivé a husté bažiny, v níž všechno tiše zahyne. Není to již žádný zápas, nýbrž ještě jen tiché, němé a příšerné rdoušení.

A člověk to nepoznává. Duchovní lenost ho oslepuje vůči zhoubným událostem.

Bažina však trvale vysílá své jedovaté záření, které znavuje ještě silné a bdělé, aby se také oni zaspávající vysílením bezmocně ponořili.

Takto to nyní vypadá na této zemi. Není to žádný obraz, který tím rozvíjím, nýbrž **život!** Protože všechno jemnohmotné nese formy vytvořené a oživené cítěním člověka, odehrávají se takovéto události skutečně a trvale. A to je prostředí, které čeká člověka, když z této země musí odejít a nemůže být veden na světlejší a krásnější pláň.

Avšak temno se stahuje stále **více**.

Blíží se proto čas, kdy tato země musí zůstat po určitou dobu ponechána nadvládě temna, bez přímé pomoci ze Světla, protože to lidstvo svým chtěním takto vynutilo. Tento konec **musely** přinést následky chtění jeho většiny. – Je to doba, kterou směl kdysi spatřit Jan, doba, kdy Bůh zahaluje svoji tvář. —

Kolem dokola je noc. Avšak v nejvyšší nouzi, kdy hrozí, že všechno, i to nejlepší, utone, objevují se současně také ranní červánky! Avšak ranní červánky nejprve přináší bolesti velké očisty, která je nevyhnutelná, než může započít záchrana všech vážně hledajících; neboť všem těm, kteří usilují o nízké, **nemůže** být nabídnuta ruka ku pomoci! Mají klesnout až do oněch hrůzyplných hlubin, kde jedině mohou ještě doufat v probuzení utrpením, které v nich musí vzbudit hnus vůči sobě samým. Ti, kteří mohli doposud posměšně a zdánlivě beztréstně vytvářet překážky usilujícím vzhůru, zmlknou, zamyslí se, až nakonec budou žebat a sténavě prosit o Pravdu.

Tak snadné to pak pro ně nebude, neboť budou nezadržitelně vedeni mlýnskými kameny neúprosných zákonů Boží spravedlnosti, až v **prožití** dospějí k poznání svých omylů. —

Na svých cestách jsem mohl poznat, že mezi líné lidské

duchy vletěla pochodeň s mým Slovem, které objasňuje, že žádný člověk nemůže Božské nazývat svým vlastním, zatímco právě nyní mnohé jeho snahy usilují o objevení Boha **v** sobě, a tím nakonec také, aby se sám stal Bohem!

S mým Slovem se proto namnoze probudil neklid, čemuž chce lidstvo vzepřením se zabránit, protože chce slyšet jen uspávající a uklidňující slova, která se mu zdají být **příjemná!**

Ti, kdo se takto vzpírají, jsou jen zbabělci, kteří se nejradši skrývají sami před sebou, jen aby zůstali v přítmí, ve kterém se dá tak krásně a tiše snít, podle vlastního přání.

Ne každý může snést to, aby byl vystaven Světlu Pravdy, která jasně a nemilosrdně ukazují chyby a skvrny oděvu.

Úsměvem, posměchem nebo nepřátelstvím chtějí tací zabránit příchodu dne, který nechá zjevně poznat hliněné nohy vratkých staveb bůžka jejich „já“. Tak si hrají pošetilci sami před sebou jen maškarádu, kterou bude neúprosně následovat šedá popeleční středa. Ve svých falešných názorech se přece chtějí jen sami zbožňovat, a v tom se cítí pozemsky blažení a bezstarostní. Předem považují za nepřítele **toho**, kdo je vyruší z tohoto líného klidu!

Avšak veškeré vzpírání jim **tentokrát** nijak neprospěje!

Sebezbožňování, které se projevuje tvrzením, že v člověku je Božské, je špinavým saháním po vznešenosti a čistotě vašeho Boha, **čimž** se vám **zneuctívá** to nejsvětější, k čemuž vzhlížíte v nejblaženější důvěře! —

Ve vašem nitru stojí oltář, který má sloužit k uctívání

vašeho Boha. Tímto oltářem je vaše schopnost cítění. Je-li čistá, má bezprostřední spojení s duchovnem a tím s rájem! Pak jsou okamžiky, ve kterých také vy můžete plně cítit blízkost vašeho Boha, jak se to často stává v nejhlubší bolesti a v nejvyšší radosti!

Cítíte pak Jeho blízkost stejným způsobem, jak ji trvale prožívají věční, čistě duchovní v ráji, s nimiž jste v takovýchto okamžicích těsně spojeni. Silné záchvěvy způsobené návalem velké radosti, stejně jako hluboké bolesti zatlačí všechno pozemsky nízké na několik vteřin do pozadí, a tím uvolní čistotu cítění, čímž ihned vytváří most ke stejnorodé čistotě, která oživuje ráj!

To je nejvyšší štěstí lidského ducha, této koruny celého stvoření. Věční v ráji v něm trvale žijí. Přináší nádhernou jistotu bezpečí. Jsou si pak plně vědomi blízkosti svého velikého Boha, v Jehož síle stojí, avšak při tom jako samozřejmost také nahlíží, že na své nejvyšší výši nejsou a nikdy se nebudou moci stát schopnými, aby Boha spatřili.

To je však netísni, nýbrž v poznání Jeho nepřístupné velikosti nalézají jásavý dík za Jeho nevýslovnou milost, kterou neustále nechává vládnout vůči troufalému tvorů.

A toto štěstí může požívat již pozemský člověk. Je zcela správné, když se říká, že pozemský člověk v posvátných okamžicích cítí blízkost svého Boha. Avšak stává se rouháním, chce-li se z tohoto zázračného mostu uvědomění si blízkosti Boží odvodit tvrzení, že sám má v sobě jiskru Božství.

Ruku v ruce s tímto tvrzením jde také strhávání Boží lásky. Jak se může měřit Boží láska měřítkem lásky lidské? A navíc ji

dokonce v její hodnotě stavět **pod** tuto lidskou lásku? Pohled'te na lidi, kteří si Boží lásku jakožto nejvyšší ideál představují jen jako zcela tiše všechno trpící a k tomu všechno promíjející! Chtějí Božské poznávat **v tom**, že si nechá líbit od mnohem nižších **tvorů** veškerou nevychovanost, jako je tomu jen u největšího slabocha nebo u nejzbabělejšího člověka, kterým se za to opovrhuje. Přemýšlejte přece o tom, jaká v tom tkví příšerná potupa!

Lidé chtějí hřešit beztrestně, aby pak ještě nakonec připravili svému Bohu radost tím, že si od Něj bez vlastního odpykání nechají svou vinu odpustit! Něco takového přijmout, to vyžaduje buď bezmeznou omezenost, trestuhodnou lenost nebo poznání vlastní beznadějně nedostatečnosti pro dobré chtění k úsilí vzhůru: Avšak jedno je stejně zavrženíhodné jako to druhé.

Představte si Boží lásku! Křišťálově jasnou, zářící, čistou a velikou! Můžete si při tom myslet, že může být tak naslédle slabošská, nedůstojně ústupčivá, jak by lidé tak rádi chtěli? Chtějí vybudovat falešnou velikost tam, kde si **přeji** slabost, a vytvářejí falešný obraz, jen aby sami sobě při tom ještě něco předstírali, uklidnili se nad vlastní vadností, která je ochotně nechá postavit do služby temnu. Kde je při tom svěžest a síla, která ke křišťálové čistotě Boží lásky bezpodmínečně patří? Boží láska je neoddělitelná od největší přísnosti Boží spravedlnosti. Ona je jí dokonce i sama. Spravedlnost je láska a láska opět spočívá jen ve **spravedlnosti**. Jedině v tom spočívá také Boží odpuštění.

Je správné, když církev říká, že Bůh **všechno** odpouští! A **skutečně** odpouští! Na rozdíl od člověka, který sám ještě toho, kdo odpykal nějakou malou vinu, trvale považuje za nehodného, a s takovými myšlenkami se zatěžuje dvojnásobnou vinou, protože v tom nejedná podle vůle Boží. Zde schází lidské lásce

spravedlnost.

Působení Boží vůle ve Stvoření očišťuje každého lidského ducha od jeho viny ve vlastním prožití nebo v dobrovolném polepšení, jakmile usiluje vzhůru.

Vrátí-li se zpět do duchovna z těchto mlýnů ve hmotnosti, tak stojí čistý v říši svého Stvořitele a nehraje žádnou roli, **čím** kdysi pochybil! Je přesně tak čistý jako někdo, kdo nikdy nechyboval. Avšak **napřed** vede jeho cesta účinky Božích zákonů a v **této** skutečnosti spočívá záruka Božího odpuštění a Jeho milosti!

Dnes tak často slýcháme zděšenou otázku: Jak mohla z vůle Boha nastat léta takovéto bídy? Kde při tom zůstává láska a kde spravedlnost? Ptá se **lidstvo**, ptají se **národy**, často rodiny a jednotliví lidé! Nemělo by jim to být spíše důkazem, že Boží láska je **přece** jen **jiná**, než by si tak mnohý chtěl domýšlet? Pokuste se přece jednou až do **konce** domyslet tu všeodpouštějící Boží lásku **tak**, jak se snaží si ji lidé křečovitě představovat! Bez příslušného odpykání má všechno strpět a nakonec ještě velkoryse odpustit. Musel by to být žalostný výsledek! Považuje se člověk za tak cenného, že tím má trpět jeho Bůh? Tudíž za ještě cennějšího než Bůh? Co všechno spočívá v této domýšlivosti lidí. —

Při klidném zamyšlení musíte klopýtat přes tisíceré překážky a k nějakému závěru můžete dojít pouze **tehdy**, když sníte Boha a učiníte Ho nedokonalým.

On však byl, je a zůstává dokonalým, lhostejno, jak se k tomu lidé staví.

Jeho odpuštění spočívá ve **spravedlnosti**. Nijak jinak. A jediné v této neposunutelné spravedlnosti spočívá také veliká, doposud tak nepoznaná láska!

Odvykněte si při tom měřit podle pozemského. Boží spravedlnost a Boží láska platí lidskému **duchu**. Hmotné při tom nehraje vůbec žádnou roli. To je přece **zformováno** jen samotným lidským duchem a bez ducha nemá žádného života.

Proč se tak často mučíte čistě pozemskými maličkostmi, které prožíváte jako vinu, i když to vina vůbec není.

Pouze to, co **duch chce** při nějakém konání, je rozhodující pro Boží zákony ve stvoření. Tato duchovní vůle však není myšlenková činnost, nýbrž nejvnitřnější citění, skutečné chtění v člověku, které jediné může uvést do pohybu zákony onoho světa a také samočinně do pohybu uvádí.

Boží láska se nenechá lidmi strhnout; neboť ve stvoření v ní spočívají také neúprosné zákony Jeho vůle, která je nesena láskou. A tyto zákony působí tak, jak se v nich člověk projevuje. Mohou ho spojit až s blízkostí Boží, nebo vytvořit překážku, kterou nelze nikdy rozbít jinak než konečným vřazením se člověka, což je totožné s poslušností, ve které jediné může nalézt své blaho a své štěstí. Je to **jednolitý** celek, veliké dílo, které nevykazuje žádné chyby a žádné mezery. Každý blázen, každý pošetilec, který tomu chce jinak, roztrhne si při tom hlavu. —

Boží láska působí jen tím, co každému lidskému duchu **prospívá**, avšak ne tím, co mu na zemi činí radost a projevuje se příjemně. Jde **daleko** nad to, protože ovládá celé bytí. —

Nyní mnozí lidé velmi často uvažují takto: Jestliže lze očekávat strasti a zničení, aby se přivodila velká očista, tak musí být Bůh tak spravedlivý, že vyšle před tím hlasatele pokání. Člověk musí být přece předem varován. Kde je Jan, který ohlásí nadcházející?

Jsou to nešťastníci ve své rádoby velké myšlenkové prázdnotě! Jen troufalost největší prázdnoty skrývá se za takovýmto voláním. Vždyť by ho umlčeli a uvrhli do žaláře!

Otevřete přece oči a naslouchejte! Nejsou hromadící se přírodní jevy a katastrofy dosti vážným napomenutím? Nemluví poměry v Rusku a Číně vážnou řečí? Sami Němci z blízkých příhraničních oblastí posílají své stížnosti často pod útlakem svých, **našich** nepřátel! Avšak v **tanci** se lehkovážně přechází přes veškerou bídu a zděšení svých bližních! Není **snaha** vidět a slyšet!

—

Také hlasatel pokání přišel předem, již před 2000 lety, jehož těsně následovalo Slovo, které se stalo člověkem. Avšak lidé se opět horlivě snažili odstranit a zatemnit čistý lesk Slova, aby přitažlivá síla jeho záření postupně pohasla. —

A všichni, kteří chtěli Slovo vyprostit z popínavých rostlin, museli brzy pocítit, jak se poslové temnot křečovitě snaží zabránit každému radostnému probuzení!

Avšak dnes se nebudou znovu opakovat žádné události jako v Kristově době! Tehdy přišlo Slovo! Lidstvo mělo svou svobodnou vůli a tehdy se v podstatě rozhodlo k odmítnutí, k zavržení! Od toho okamžiku byli lidé podrobeni zákonům, které se samočinně přidružily k tehdejšímu takto učiněnému svobodnému

rozhodnutí. Lidé pak našli na cestách, které si sami zvolili, veškeré ovoce svého vlastního chtění.

Nyní se brzy uzavře kruh. Hromadí se to stále silněji a tyčí se jako hradba, která se brzy zhroutí na lidstvo, které si nic netušíc pohodlně žije v duchovní tuposti. Nakonec, v době splnění, jim ovšem nezůstane více žádná svobodná volba!

Musí nyní konečně sklidit to, co zaseli tehdy a také na pozdějších cestách. K zúčtování jsou dnes opět vtěleni na této zemi všichni ti, kteří kdysi za dob Kristových Slovo zavrhovali. Nemají dnes více právo na včasné varování a opětovné rozhodnutí. Během dvou tisíc let jim zůstal dostatek času, aby se rozmysleli jinak! Také ten, kdo přijímá falešné výklady Boha a Jeho stvoření a nesnaží se je pochopit čistěji, ten je **nepřijal vůbec**. To je dokonce daleko horší, protože falešná víra vzdaluje od pochopení Pravdy.

Avšak běda tomu, kdo Pravdu **falšuje** nebo **upravuje** proto, aby tím dosáhl shromažďování lidí, protože je jim to v pohodlnější formě také příjemnější. Zatíží se nejen vinou falšování a uvádění v omyl, nýbrž ponese také ještě veškerou zodpovědnost za ty, které mohl strhnout na sebe, když Pravdu činil pohodlnější nebo přijatelnější. **Nebude** mu pak pomoheno, když přijde jeho hodina odplaty. Zřítí se do hlubin, které ho nikdy nemohou vydat zpět, a to právem! – Také to směl spatřit Jan a varovat před tím ve svém Zjevení.

A když jednou započne velká očista, tak nezůstane tentokrát člověku žádný čas, aby se vzpíral, nebo dokonce stavěl proti těmto událostem. Boží zákony, o kterých si člověk tak rád dělá falešný obraz, projeví se pak neúprosně.

Právě v největší hrůzostrašnosti doby, kterou kdy země zažila, bude se lidstvo konečně učit, že Boží láska je daleko vzdálená měkkosti a slabosti, které si jí dovoluje připisovat.

Více než polovina všech lidí v současnosti vůbec nepatří na tuto zemi!

Již před tisíciletími toto lidstvo tak pokleslo a **tak** silně žije v temnotách, že ve svém nečistém chtění vystavělo mnohé mosty k temným sférám, které jsou hluboko **pod** touto pozemskou plání. Tam žijí hluboce pokleslí, jejichž jemnohmotná tíže by nikdy nepřipustila, aby přišli vzhůru na tuto pozemskou úroveň.

V tom spočívala **ochrana** pro všechny žijící na zemi, jakož i pro tyto temné samotné. Jsou odděleni přirozeným zákonem jemnohmotné tíže. Tam dole se mohou vyřadit ve svých vášních, všech nízkostech, aniž by tím způsobovali škodu. Naopak. Jejich nezadržované vyžívání se zasáhne tam jen ty, co jsou stejného druhu, a stejně tak vyžívání těchto stejnorodých zasáhne také je samotné. Tím trpí vzájemně, což vede k dozrávání, ne však k další vině. Neboť utrpením může se jednou probudit hnus před sebou samým a s tímto hnusem také přání odejít z této říše. Přání vede časem k strastiplnému zoufalství, které může nakonec mít za následek nejvroucnější modlitby, a tím vážné chtění k polepšení.

Tak se to mělo odehrávat. Avšak vlivem falešného chtění lidí to probíhalo jinak!

Lidé vystavěli svým **temným** chtěním most do oblastí temna. Tím podali ruku tam žijícím a umožnili jim skrze přitažlivou sílu stejného druhu přijít vzhůru na tuto zemi. Zde našli přirozeně také příležitost k nové inkarnaci, která pro ně

podle normálního světového dění ještě nebyla předurčena.

Neboť na pozemské úrovni, kde mohou prostřednictvím hrubohmotného žít **společně** se světlejšími a lepšími, působí jen škodu a tím na sebe uvalují **novou** vinu. To ve svých nížinách nemohou; neboť těm, kteří jsou s nimi stejnorodí, přináší nízkost jen užitek, protože v ní přece nakonec poznají jen sami sebe a naučí se mít před tím odpor, což přispívá k polepšení.

Tuto normální cestu veškerého vývoje člověk **porušil** nízkým využitím své svobodné vůle, se kterou vytvořil jemnohmotný most k oblastem temna, takže pokleslí mohli odtud jako divoká smečka vtrhnout na pozemskou pláň a s jásotem osídlit její větší část.

Protože světlé duše musí ustoupit před temnem tam, kde temno získalo pevnou oporu, bylo snadné pro tyto temnější duše, které neprávem přišly na pozemskou úroveň, také mnohdy proniknout k inkarnaci tam, kde by jinak přišly jen duše světlé. Temná duše při tom našla oporu skrze někoho v okolí nastávající matky, kdo jí umožnil, aby se udržela a vytlačila duši světlou, i když matka nebo otec ke světlejším patřili.

Tím se vysvětluje také záhada, že tak mnohá černá ovce mohla přijít k dobrým rodičům. Dbá-li však lépe nastávající matka na sebe a na své nejbližší okolí, na své styky, tak se to **nemůže** stát.

Lze tedy poznávat jen **lásku** v tom, když závěrečný důsledek zákona v plné spravedlnosti smete z pozemské úrovně konečně ty, kteří sem **nepatří**, aby klesli do oné říše temna, kam také svým druhem patří. Nebudou tím moci již více překážet

světlejším ve vzestupu a sami na sebe uvalovat novou vinu, nýbrž snad přece jen dozrají hnusem svého vlastního prožívání. —

Přijde samozřejmě doba, která železným stiskem sevře srdce **všech** lidí, kdy se strašlivou neúprosností bude v každém lidském tvorů vyhlazena duchovní pýcha. Pak zmizí také každá pochybnost, která nyní lidskému duchu brání v poznání, že Božské není **v něm**, nýbrž vysoko **nad** ním. Že může stát jen jako nejčistší **obraz** na oltáři jeho vnitřního života, ke kterému vzhlíží v pokorné modlitbě. —

Není to omyl, nýbrž vina, když se lidský duch přiznává k tomu, že chce být také Božský. Taková vychloubačnost musí přivodit jeho pád; neboť je to totožné s pokusem vytrhnout svému Bohu žezlo z ruky, strhnout Ho dolů na stejný stupeň, který člověk zaujímá a který doposud vůbec nenaplnil, protože chtěl být **více** a hleděl do výšin, kterých přece nikdy nedosáhne a nikdy je nemůže poznat. Tak přehlédl nevšimavě veškerou skutečnost a neučinil sám sebe ve stvoření jen zcela neužitečným, nýbrž i **škůdcem**, což je daleko horší!

Nakonec mu bude, prostřednictvím jeho vlastního falešně přivozeného stanoviska, dokázáno se strašlivou zřetelností, že ve svém dnešním tak hluboce pokleslém stavu neznámá ani stín Božství. Celý poklad pozemských vědomostí, které v průběhu tisíciletí pracně nashromáždil, ukáže se pak před jeho zděšeným zrakem jako **nic** a bezmocně prožije sám na sobě, jak se ovoce jeho jednostranného pozemského úsilí stává zbytečným, někdy dokonce i jeho prokletím. **Pak se může rozpomenout na své vlastní Božství, pokud bude moci!** —

Nutně mu zahřmí vstříc: Na kolena, tvore, před tvým

Bohem a Pánem! Nezkoušej se rouhavě povyšovat na Boha! — —

Podivínství líného lidského ducha nebude pokračovat. — —

Teprve pak může lidstvo také pomýšlet na vzestup. To je pak také doba, v níž bude strženo to, co nestojí na pravé půdě. Zdánlivé existence, falešní proroci a sdružení, která vznikla kolem nich, zhrouť se sami v sobě! Tím budou pak zjeveny také dosavadní falešné cesty. Tak mnohý samolibý pak sice také zděšeně pozná, že stojí nad propastí a že byl falešně veden, avšak zřítí se rychle dolů, zatímco se pyšně domníval, že již stoupá vzhůru a blíží se ke Světlu! Že otevřel ochrannou bránu, aniž také za ní měl plnou sílu obrany. Že na sebe přitáhl nebezpečí, které by ho bývalo v přirozeném dění minulo. Blaze těm, kteří potom najdou pravou cestu k obratu!